

Faptele interplanetarului băiat

Nicolae Brânduș este unul dintre cei mai interesanți compozitori contemporani și un promotor, la noi, al teatrului instrumental. Acesta nu trebuie înțeles în sensul agrementării muzicii cu elemente coregrafice și cu diverse elemente de decor. Execuția muzicală cea mai "pură" are elemente de teatralitate, numai că acestea nu sunt conștientizate și, ca urmare, au un caracter aleator. O concepție muzicală care să treacă în spațiile adiacente sunetului, păstrând rigoarea matematică a demersului componistic, este una dintre contribuțiile înnoitoare ale compozitorului Nicolae Brânduș. Ne aducem aminte de succesul pe care l-au avut "Trei Prolegomena la Dănilă Prepeleac", prezentat la Sala Dalles, la sfârșitul anilor '70. Acum, într-un spațiu neverosimil de frumos, o sală concepută în rigorile gustului modernist al anilor '20 aflată la sediul ARCUB – totul, până în cele mai mici amănunte, supus concepției unitare a geometrismului purificator –, el ne prezintă un spectacol neobișnuit, a cărui finețe conceptuală nu este egalată decât de forța de impact a semnelor teatral-muzicale.

Spectacolul începe cu piesa "Infra-

realism", inspirată de o poezie ocazională, din șapte versuri, a lui Ion Barbu. Instrumentiștii sunt dispuși în vârful unui heptagon magic. Ei execută semnele din partitură într-un elan emoțional care-i deplasează pe traiectorii bine determinate, într-un tip de teatralizare riguros controlat. Momentul "Uvedenrode", cu versurile traduse în franceză, datorează Ralucai Ianegic inventivitatea cinematică a vizualizării. Urmează cantata "Domnișoara Hus", muzica fiind înregistrată pe bandă, iar înscenarea cu utilizarea femeii gonflabile fiind rezultatul inspirației regizorale a lui Tocilescu. Spectacolul se încheie cu "Strigături de alean" (*Languir me fais*), o lucrare în care se încenează însăși agresivitatea abstractizării, punându-se în opoziție conceptele strigate de instrumentiști într-un dialog dramatic cu fundal sonor împrumutat din fâșăitul electronic al emisiunilor pe unde ultrascurte. Regizorul Alexandru Tocilescu dovedește încă o dată – dacă mai era nevoie – extrem de sigurul lui simț muzical. El urmează logica discursului muzical și indi-

BIZARMONIA, teatru instrumental de Nicolae Brânduș • Proiect ARCUB • Data reprezentăției: 27 noiembrie 1998 • Regia: Alexandru Tocilescu • Coregrafia: Raluca Ianegic • Interpreți: Formația Pro Musica Nova (Lucia Florescu, Dominic Czergő, Flavius Trif, Marius Popescu), Raluca Ianegic, Laurenția Barbu.

cațiile teatrale ale partiturii până la cel mai mic detaliu, rezultând un spectacol în care elementele aduse de personalități atât de diverse se topesc într-un tot unitar de mare eleganță. Această capacitate de a asambla eterogenul și de a ocoli capcanele sincretismului reamintește performanța regizorală din *Poate, Eleonora...*

Noutatea acestui spectacol ar fi impus o mai mare grijă pentru lansarea lui. Textele trebuiau tipărite în caietul-program împreună cu gândurile autorilor – compozitor, regizor, coregraf. Acești "băieți interplanetari" care știu să uzeze de magie fără a pierde controlul asupra ei, care știu ce naște din somnul rațiunii și, totodată, ce trebuie făcut pentru a-l stăpâni, merită să fie făcuți cunoscuți în rândul acelor care încă nu știu că: *Sângele, ca laptele/ Morfina l-a tăiat/ Faptele/ Interplanetarului băiat/ "Ce împăiat !"/ Urmele-ntoarse-n origini/ Ceasuri virgini.*

Adrian Mihalache

